

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 25 Νοεμβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΒ' Ἀριθ 274 Τιμὴ Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀποστόλου Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ προσέκαλεσε τοὺς Ἐπιτρόπους τῶν Ἱερῶν Ν.ῶν προκειμένου νὰ γίνῃ κοινὴ σύσκεψις ἐπὶ ζητημάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος αὐτοῦ χαράσσομεν τὰς γραμμάς τῆς στήλης αὐτῆς, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ὁρθὴν τοποθέτησιν τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ λαϊκὸς ἀποτελεῖ τὸ προσφιλὲς καὶ στοργικὸν ἀντικείμενον τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Λυτρωτοῦ. Ὅταν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶπεν «οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενὴ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται», εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ἀσφαλῶς ὑπὸ τὸν ὄρον «κόσμος» τὸ πλῆθος τῶν λαϊκῶν. Ὁ ἐνάρετος λαϊκὸς ἀπολαμβάνει τῆς αὐτῆς δόξης μετὰ θάνατον, ὅπως καὶ ὁ κληρικὸς· ὡσαύτως ὁ ἀμάρτωλος λαϊκὸς τιμωρεῖται μετὰ τῆς αὐτῆς αὐστηρότητος, ὅσον καὶ ὁ ἀνάξιος ἱεὺς κληρικὸς. Ὁ καλὸς, εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος λαϊκὸς ἀποτελεῖ τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων.

Ὁ Κύριος ἐκάλεσε τοὺς μαθητάς του ὄχι ἀπὸ τὸν κύκλον τοῦ ἐπισήμου Ἱερατείου τῶν Ἱεροσολύμων (Φαρισαίους καὶ Ἀρχιερεῖς), ἀλλὰ ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν εὐσεβῶν λαϊκῶν. Καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ἐκκλησία μιμουμένη τὸ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ Αὐτῆς Ἰδρυτοῦ, σιτρατολογεῖ τὰ στελέχη αὐτῆς μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων λαϊκῶν· ἀιτῶν δὲ μεταξὺ τῶν προσόντων τῶν πρὸς χειροτονίαν ὁποφητῶν καὶ τὴν καλὴν φήμην, τὴν ὁποῖαν ὀφείλου νὰ ἔχουν ὡς λαϊκοί. Αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ κατὰ τὰς χειροτονίας νὰ ἀναφωνῇ τὸ «ἅγιος» διὰ τὸν χειροτονοῦμενον.

Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς δύναται νὰ καθορισθῇ καὶ ἡ θέσις τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὴν στενωτέραν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Κατ' ἀρχὴν ὁ λαὸς μετέχει τῆς λατρείας καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου· ποῖον τὸ νόημα τῶν ἱεροφαιτῶν, ἀπαντῶντων εἰς τὰς ἐπικλήσεις τοῦ Ἱερέως; Λέγει ὁ Ἱερεὺς «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας»· ἀπαντᾷ ὁ χορὸς (δηλαδὴ ὁ λαὸς) «ἔχομεν πρὸς τὸν Κύριον»!

Ὁ λαὸς προσφέρει τὰ πρὸς θυσίαν, καὶ πρὸς τὸν λαὸν ἐπιδεικνύει τὰ τιμὰ δῶρα ὁ Ἱερεὺς, ὅταν λέγει «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Ὅσάκις δὲ μεταλαμβάνει ὁ λαϊκός, ἐκ τοῦ Αὐτοῦ Ἀγίου Ποτηρίου καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου μεταλαμβάνει, κατ' ἰδίαν ἀξίαν καὶ ἰσοτίμως. Δὲν λέγει ὁ Ἱερεὺς «μεταλαμβάνω τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ», ἀλλὰ «μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ». Δηλαδὴ, ὁμολογεῖ ὁ Ἱερεὺς: Δὲν παρέχω ἐγὼ ἰδίῳ δικαίωματι τὴν χάριν, ἀλλ' ἀπλῶς συνεργῶ ὡς ὁρατὸς παρ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ κατ' ἀξίαν τοῦ προσερχομένου μετάδωσιν αὐτῆς. Ὁ λαϊκὸς δύναται νὰ ἀνυπερβῇ καὶ αὐτὴν τὴν τελετὴν τῆς χειροτονίας· διότι ὅταν κραυγάζῃ «Ἄνάξιος» ὑποχρεοῦται ὁ χειροτονῶν Ἀρχιερεὺς νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ λαϊκὸς μετέχει ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς ἀκόμῃ περιόδου εἰς τὴν εὐθύνην τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μαθίου καὶ τῶν ἐπτά διακόνων λαμβάνουν μέρος καὶ οἱ λαϊκοί. Ὁ δὲ θεσμὸς τῶν ἐπιτρόπων εἶναι μίᾳ ἀπόδειξις καὶ τῶν διοικητικῶν δικαιωμάτων τῶν λαϊκῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἐνοριακὴν αὐτῆς περιοχὴν. Καὶ σήμερον ἀκόμῃ ἡ εὐθύνη τῆς προτάσεως τοῦ ὑποψηφίου κληρικοῦ βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν λαόν, ἐξ οὗ

καὶ ἡ σχετικὴ παροιμία «Τὸ χωριό κάνει τὸν Παπᾶ»
 Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς
 Κορινθίους (Α' Κεφάλ. ΙΒ'. Στίχ. 28) διὰ τὴν
 διακονίαν τῆς ἐκκλησίας στρατευομένης Εκκλη-
 σίας λέγει «καὶ ὡς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ Εκ-
 κλησίᾳ πρῶτον Ἀποστόλους, δεύτερον Προφή-
 τας, τρίτον Διδασκάλους κ.τ.λ.». Διὰ τῆς τοι-
 αύτης τοποθετήσεως ἀπέδειξεν, ὅτι καὶ τὸ
 λαϊκὸν στοιχεῖον, δύναται νὰ ἐκτελέσῃ διάφο-
 ρα διακονήματα ὑπευθύνως.

Ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενα ἄρθρα διὰ τὴν
 ὑπεροχὴν τοῦ κλήρου ἐναντι τῶν λαϊκῶν δὲν
 ἀναιροῦμεν τὴν θέσιν ἐκείνην. Διευκρινίζομεν
 ὅμως, ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τοῦ κλήρου δὲν στηρίζε-
 ται εἰς τὰ ταξικὰ προνόμια ἢ εἰς λόγους ἀρι-
 στοκρατικῆς καταγωγῆς ἀλλὰ εἰς τὴν εἰδικὴν
 ἐξουσίαν, τὴν ὁποῖαν λαμβάνουν κατὰ τὴν χει-
 ριστοῦσαν τῶν. Εἶναι ἐξουσία ὁμοιάζουσα με-
 τὴν δύναμιν τοῦ στρατηγοῦ ἐν ὥρᾳ μάχης· ποῦ
 στηρίζεται ἡ δύναμις του; Ὅχι εἰς τὴν ὑπε-
 ροχὴν ἐναντι τῶν στρατιωτῶν του, ἀλλ' εἰς
 τὴν εἰδικὴν ἐξουσίαν, ποῦ λαμβάνει ἀπὸ τὴν
 Πολιτείας. Δι' αὐτὸ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ συνερ-
 γασία του μετὰ τοὺς στρατιώτας του! Ἄνευ
 τῆς συνεργασίας αὐτῆς οὔτε νοεῖται,
 οὔτε ἐξασκεῖται τὸ εἰδικὸν ἀξίωμα τῶν
 ὁποίων φέρει. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος ἀν-
 τιληψίς· οὔτε ἡ «γενικὴ ἱερωσύνη» ὅζουσα προ-
 τεσταντισμοῦ, οὔτε ἡ «κληρικοκρατία», ὅζουσα
 παπαιοῦ.

Αὕτη ἡ ἀντιληψίς πρέπει νὰ διαποτίσῃ καὶ
 τὴν ἡμετέραν κίνησιν καὶ κατὰ λόγον σεβασμοῦ
 πρὸς τὴν παράδοσιν, καὶ κατὰ λόγον πραγμα-
 τικῶν ἀναγκῶν διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Ἀ-
 γῶνος αὐτοῦ.

Ἐπιλογίζοντες τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὑπενθυμίζο-
 μεν τὴν παραβολὴν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου.
 Εἰς τὴν παραβολὴν αὐτὴν ὁ Κύριος, ὡς Θεὸς
 προγινώσκων καὶ ὡς Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας,
 περιβάλλει μετὰ τὴν ἐξαστράπτουσαν αἴγλην τοῦ
 τελείου ἀνθρώπου, τοῦ ἰδανικοῦ «ἰλητοῦ»
 ἕνα λαϊκὸν «Σαμαρεῖτην» ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας
 ἐκθέτει τὴν παραβάτην τὸν κληρικὸν «καὶ ἰδοὺ
 ἱερεὺς τις..... καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν».

Τὸ ἱερατικὸν λοιπὸν σχῆμα περιβάλλει μὲν
 μετὰ εἰδικὴν ἐξουσίαν τὸν φέροντα, ἐξουσίαν σε-
 βαστὴν καὶ βαρύνουσαν. δὲν τὸν καθιστᾷ ὅμως
 καὶ κατ' ἀνάγκην ἰδανικὸν τύπον καὶ δεσπό-
 ζουσαν ὡς ἐκ τούτου μορφήν.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος παράδοσις θέλει
 τοὺς πάντας (κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς) μετριο-
 φρονούντας, ἐν ἀγάπῃ συνεργαζομένους, καὶ ἀ-
 πεβλέποντας εἰς τὸ Μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρο-
 μὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶ-
 ναδφειλὰς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς
 συνδρομὰς των. Ἐπειδὴ οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιτα-
 γὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσιν ἐπιστῶν τὸν
 σκοπὸν τῆς ἐπιστολῆς τῶν χρημάτων.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΙ ΜΗ ΠΕΡΙ ΚΛΗΡΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ Γ'

Ἡ ἰδιαίτερα ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία τῶν κληρι-
 κῶν δὲν ἐδημιουργήθη σὺν τῷ χρόνῳ ἡ ἐκκλησία
 μας διδάσκει ὅτι το ἰδιαίτερον ἀξίωμα τῶν κληρι-
 κῶν ἀνάγει τὴν ἀρχὴν του εἰς τὸν Κύριον. Οὗτος
 μετεβίβασε τὴν ἐξουσίαν Του εἰς τοὺς Ἀποστόλους,
 καὶ οἱ τελευτῶντες εἰς τοὺς διαδόχους των. Ὑπάρχει
 συνεπῶς μία συνέχεια καὶ διαδοχὴ ἀδιάσπαστος, ἡ
 ὁποία φθάνει μέχρι τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ Κυ-
 ρίου.

Οἱ ἱεροὶ κανόνες ὀνομάζουσι τὴν συνέχειαν αὐ-
 τὴν «ἐκκλησιαστικὸν κατάλογον». Ὁ κληρικὸς ἔχει ὡρι-
 σμένα καθήκοντα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐκτελῇ ἀνελ-
 λιπῶς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχει περισσότερα καθή-
 κοντα ἢ ἐναντι τῶν λαϊκῶν, ἔχει καὶ περισσότερα δι-
 καιώματα ἀπὸ αὐτοῦ.

Οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ὁμοιοῦν δι' ἑξ βαθ-
 μοῦ τῶν κληρικῶν. Οἱ τρεῖς ἀτονέμενοι ἐντὸς
 τοῦ ἱεροῦ βήματος διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς χάριτος
 τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ οἱ τρεῖς ἐκτὸς τοῦ
 τοῦ διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἐπισκόπου. Ἀνώτεροι
 κληρικοί εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Πρεσβύτεροι καὶ
 οἱ Διάκονοι. Οἱ ὑποδιάκονοι, ἀναγνώσται καὶ ψάλ-
 ται εἶναι οἱ κατώτεροι κληρικοί. Οἱ τρεῖς τελευ-
 ταῖοι δὲν προσέρχονται ἐκ τοῦ θελοῦ δικαίου, καὶ
 χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἐξ ἐκκλησιαστικῆς λειτουργικῆς
 διακονίας.

Οἱ τιμητικοὶ τίτλοι τῶν κληρικῶν οἱ ὁποῖοι δι-
 εμορφώθησαν σὺν τῷ χρόνῳ εἶναι: Ἐκ τοῦ βιθ-
 μοῦ τοῦ Ἐπισκόπου, οἱ χωρεπίσκοποι, οἱ βοηθοὶ
 ἐπίσκοποι, οἱ μητροπολίται, οἱ ἀρχιεπίσκοποι, καὶ
 οἱ ἐξάρχαι. Ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ πρεσβυτέρου οἱ
 ἀρχιεπὶσκοπύτεροι (πρωτοπρεσβύτεροι) καὶ οἱ περιοδε-
 νταί. Ἐπίσης ὑπάρχουν διάκονοι, ἀρχidiaκονοι, πρω-
 τοδιάκονοι.

Ἀνώτατος ἐκκλησιαστικὸς βιβλὸς εἶναι τοῦ ὁ ἐ-
 πισκόπου. Εἰς αὐτὸν ὑποτάσσονται πάντες. Ὁ λαὸς
 Ἀποστολικὸς κανὼν λέγει ὅτι «οἱ πρεσβύτεροι καὶ
 οἱ διάκονοι ἄνευ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν ἐπι-
 τελέωσιν» αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ πιστευμένος τὸν
 λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν
 λόγον ἀπαιτηθόμενος.

Ὁ πρεσβύτερος οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὴν ἐ-
 δραν τοῦ ἄνευ ἐπισκοπικῆς ἐγκρίσεως.

Ἐπίσης οἱ διάκονοι, ὡς φέροντες κατώτερον τῶν
 πρεσβυτέρων βιβλόν, ἀπονέμουν εἰς αὐτοὺς τὰ πρε-
 σβεῖς τῆς τιμῆς. Εἰς τοὺς διακόνους ὑποτάσσον-
 ται οἱ τρεῖς κατώτεροι βαθμοί.

Αἱ σχέσεις μετὰ τῶν κληρικῶν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐ-
 τοῦ βιβλιοῦ ρυθμίζονται βάσει τοῦ χρόνου τῆς χει-
 ροτονίας.

Εἰς τοὺς παλαιότερον χειροτονηθέντας ἀνήκουν
 τὰ πρωτεῖα τῆς τιμῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ ἡ Ὁρθόδοξος
 διδασκαλία περὶ κλήρου.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Μίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σαρμπίνης

Θεμιστοκλέους 88

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Εἰς τὸ προηγουμένον ἄρθρον, στηριχθέντες εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ Μακρυγιάννη, ἐξεθεύσαμεν τὴν μανίαν τῶν διαφόρων παραγόντων ἐναντίον τῶν προσηλυτῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τῶν μοναστηρίων. Συμπληροῦντες τὴν θλιβερὰν αὐτὴν εἰκόνα τῆς ἐρημώσεως τῶν ἱερῶν Μονῶν, ἀναφέρομεν πραγματικῶς μασσονικὴν καὶ σατανικὴν ἀπόφασιν τῶν τότε υβερώντων, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς υἱοθέτησε καὶ ἐτεκύρωσεν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία, ἐναντίον τῶν μοναχισμῶν. Δι' αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως ἠνοίγοντο αἱ πύλαι τῶν ἱερῶν γυναικειῶν μονῶν καὶ παρείχετο ἡ δυνατότης εἰς τὰς παρθένους νύμφας τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ὑπανδρευθῶσιν ἀκόμη, Τελεία διαγραφὴ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κινόνων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ μοναχικὸν πολίτευμα.

«Διάταγμα. Κατὰ πρότερον τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμμάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀπεφασισμένη καὶ διατασσομένη τὰ ἑξῆς:

1) Αἱ μὴ ὑπερβαίνουσαι τὰ 40 ἔτη τῆς ἡλικίας τῶν μοναχῶν θέλουν προσκληθῆ παρὰ τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου νὰ παραίτησιν τὴν μοναστικὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν κόσμον...

2) Μοναχοὶ ἔχουσαι ἡλικίαν ὑπὲρ τὰ 40 ἔτη, εἶναι ἐλεύθεροι ἢ νὰ παύσωσι μονάζουσαι ἢ νὰ μεταβῶσιν εἰς ἓν τῶν διατηρουμένων μοναστηρίων...» (Συλλογμένα Ἐκκλησ. Συγγράμματα Κ. Οικονόμου τοῦ ἑξ. Οικονόμου τόμος β σελ. 256, 257)

Δύναται λοιπὸν κανεὶς νὰ συλλάβῃ τὸ μέγεθος καὶ τὸ βάθος τῆς συνωμοσίας ἐναντίον τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τῶν προσηλυτῶν τοῦ ἔθνους, τῶν ἱερῶν μονῶν.

Εἰς τὸ σημερινὸν ἄρθρον θὰ ἐκθέσωμεν ἄλλην μίαν εἰκόνα τῆς συστηματικῆς κατὰ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος μας προδοσίας καὶ τῆς σατανικῆς ἀποτέρεως νὰ νοθευθῇ καὶ νὰ διαστραφῇ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν πίστις.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀτελευτήρησιν τοῦ ἔθνους, τῇ προστασίᾳ τῶν προτεσταντικῶν βιβαρῶν, ἐσέβηλον εἰς τὸν τότε ἡμῶν ἀντιπρόσωπον τῶν βιβλικῶν ἑταιρειῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελίου, ἐνήργουν φανερόν προσηλυτισμὸν ὑπὲρ τοῦ τῶν διαμαρτυρουμένων δόγματος. Τοῦτο ἐπεδίωκον:

α) Διὰ τῆς διεστραμμένης καὶ σκοπίμου μεταφράσεως τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ὥστε νὰ εὐδοκῶται ἡ ἀντιθέσις τοῦ δι' ἀρχαίαν. Ἰδοὺ σχετικῶς: εἰ ἀναφέρεται εἰς τὸ πτ' ἀριθ. 1668 (835) ἔγγραφο τῆς τότε ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, «...θέλουν βέβαια οἱ νέοι μεταφραστὰς νὰ ἀνταξίωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ὥς κανονικὴν παραδεδομένην παρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μεταφράσεως τῶν Ἑβραϊστικῶν, νὰ δείξωσι, διὰ τῆς νέας, ἐμφαλισμένην τὴν Παλαιάν, νὰ ἐξασθενίσωσιν ἢ ν' ἀφαιρέσωσιν ὅλως αὐτῆς τὸ κύρος, καὶ

νὰ εἰπώσιν οὕτως εἰς ἀμφιβολίαν τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς...»

β) Διὰ τῆς διαδόσεως καὶ ἐτέρων βιβλίων, αἰρετικοῦ περιεχομένου. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ ἐν λόγῳ ἀναφορὰ «...ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, τὴν διαδοσὶν τῶν θείων Γραμμῶν συνώδυσεν ἡ διδασκαλία παρεχθεῖσα ἡ διαδόσις καὶ ἄλλων βιβλίων μικρῶν καὶ μεγάλων, τῶν μὲν ἐκδομένων ἐν Μεσίᾳ, τῶν δὲ ἐν Λονδίῳ, καὶ ἄλλων ἄλλοι, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων αὐτῶν ἐπλημύρυσεν ἡ Ἑλλάς, καὶ πολὺ μέρος αὐτῆς τῆς Ὀθωμανικῆς Ἐκκλησίας. Τῶν παρὰ τῶν βιβλικῶν ἑταιρειῶν ἐκδομένων βιβλίων τούτων τα μὲν προσβάλλουσι κατ' ἐὶς ἑθὺς ἑθὺς καὶ τελετὰς καὶ αὐτὰ τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτο ὅχι κατ' ἀπόκριστον καὶ ὑποκεκαλυμμένον τρόπον, ἀλλὰ φανερώτατα, καὶ τοιαῦτα βιβλία ἔχει ἀνὰ χεῖρας ἡ Σύνοδος· πόλεμος ἐναντίον τῶν Ἀγίων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν, πόλεμος ἐναντίον τῶν σεπτῶν εἰκότων καὶ τῆς τιμῆς αὐτῶν θεωρουμένων ἀμαθῶς καὶ ἀνοήτως ὡς εἰδώλων, πόλεμος ἐναντίον τῶν Νηστειῶν ἐν γένει, ἐναντίον τῶν εὐρετῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ἀντικειμένων εἶνε τὸ κυριώτερον αὐτῶν θέμα καὶ ἂν ἔμενε καὶ ἔως εἰς τοῦτο ὁ ἀδιόλακτος πόλεμος, ἦτο μὲν κακόν, ἀλλὰ κακὸν πάντοτε μικρότερον, ἀλλὰ προσβάλλονται καὶ αὐτὰ τὰ πρῶτα καὶ κύρια δόγματα τῆς πίστεως αὐτὰ τὰ ἱερώτερα καὶ σεβισμώτερα μυστήρια, ὡς τῆς θείας Μεταλήψεως, τῆς Μετενοίας κτλ. καὶ τὰ βιβλία ταῦτα, γρημμένα ἢ μεταφρασμένα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διανέμονται καὶ δωρεάν, καὶ ὅχι μόνον εἰς τελεῖς ἀνδρας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνήλικα παιδιά».

(Ἔνθα ἀνωτέρω σελίς 301, 302)

(Συνεχίζεται)

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΛΙΒΕΡΗ

Θεσσαλονίκη Νοέμβριος 1957

Κατόπιν μακρᾶς ἀσθενείας τὴν 9/22 Νοβρίου ὁ Ἱερομόναχος Ἀρχιμανδρίτης Γαβριὴλ Λιβέρης ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱερῶν Θεσσαλονίκης ἀτεδήμησεν εἰς Κύριον. Κατ' ὅλην τὴν νύκτα 9-10 τοῦ μηνὸς παρέμεινε ἡ σορὸς τοῦ ἐκλιπόντος ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἐτελέσθη ὁλονυχτία, πρὸς αμεινόντων εκατοντάδων πιστῶν ἀδελφῶν.

Χθὲς 10 Νοβρίου ἡ σεπτή αὐτοῦ σορὸς ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἦν χις τὴν 21/2 μ.μ. ἐπὶ τῶν Πανοσιολογιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων 1) Μετοχουρίου Καλοσκάμη, ἀντιπροσωπεύσαντος τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος 2) Ἀμβροσίου Χατζηλαμπίδου, 3) Ἱλαρίωνος Βασιλογιάνου ἐκ Σεργίων, 4) Ἀναστάσιου Καραϊσκού καὶ τῶν Αἰεσιμωτάτων Ἱερέων, 1) Σαββᾶ Παπαδοπούλου Προεδρεύοντος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀδελφῶν Γεωργίου καὶ Νεστοροῦ Θεολογίας 2) Μιχαὴλ Σαβροπούλου.

λου ἐκ Δράμας 3) Νικολάου Ἀλεξανδρίδου ἐκ Μεσσηνίας 4) Νικολάου Τσιρέλα ἐκ Βασιλικῶν 5) Συμεὼν Σπυρίδων ἐκ Κατερίνης καὶ Στυλιανὸς Μουσαῖ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεοφάνους παρευρισκομένου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Ἑρμογένους ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀκολουθία ἐγένετο ἐν πάσῃ κατανύξει, συγκινηθέντων πάντων τῶν παρευρισκομένων ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πιστῶν ἀδελφῶν. Μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Πιτὴρ Στυλιανὸς Μουσαῖ ἐξεφώνησεν τὸν ἐκκλησιονομὸν ἐξάρας τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἐκκλησιονομοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Γαβριὴλ Αἰβερην. Ἐπίσης προσεφώνησε τὸν μεταστάντα ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Κοινότητος Θεόδωρος Κυλαμάτας, ἐν τέλει δὲ διὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὡμίλησεν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Μεροκούριος Καλοσκάμης καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Σπυρίδων Ἑρμογένης, κατασυγκινησάντες πάντες διὰ τῶν λόγων τῶν το κοινόν.

Παρέστησαν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς κηδείας καὶ ἀντιπρόσωποι πάντων τῶν Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων ΓΟΧ Μακεδονίας καὶ Θράκης τιμῶντες τὴν ἀνῆμν τοῦ μεταστάντος.

Παρά τὸ ἐκκρατοῦν ψῆχος, ἄνθρωποι κλήρος καὶ λαὸς ἐδέχθησαν καὶ συνώλεσαν τὴν σεπτὴν σορὸν τοῦ μεταστάντος μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας πελοπορήσαντες πλέον τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς κεντρικῆς οδοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν ἀκολουθησάντων ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τοὺς ὁρισμούς (800).

Μακροῖα ἡ Μνήμη τοῦ δέξιου Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ Αἰβερην καὶ Γαίαν ἔχει ἐλαφράν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεοφάνους δι' ἀποφάσεώς του ἀνεκήρυξε τὸν εἰς Κύριον ἀποδημήσαντα Ἱερομόνοχον Ἀρχιμανδρίτην Γαβριὴλ Αἰβερην πρῶτον Μεγάλον Ἀγωνιστὴν τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος καὶ Μεγάλον εὐεργέτην τῆς Κοινότητος.

Α' Ἐκφράζει ἰδιαίτως τὰς ἐξαιρετικὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς σβισμῶντες πατέρας.

1) Ἀρχιμανδρίτας Πανοσιολογιώτατος Μεροκούριος Καλοσκάμης Ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ἀυθόρουν Χαλαμπίδην, Ἰλαρίωνα Βασιλόγλου (ἐκ Σεργίων), Λουκᾶν Καραϊσκιον.

2) Αἰδουσιμωτάτους Ἱερεῖς: Πρωθυερέα Σάββαν Παπαδόπουλον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νέστορος Θεοφάνους, Μιχαὴλ Συμβόπουλον Δράμας, Νικόλαον Ἀλεξανδρίδην Μεσσηνίας, Νικόλαον Τσιρέλαν Βασιλικῶν, Συμεὼν Σπυρίδην Κατερίνης.

3) Ἀρχιδιάκονον Στυριανὸν Ἑρμογένης οἵτινες ἔσπευσαν ὅπως προσφέρουν τὰς πρὸς τὸν ἐκκλησιονομὸν ὑπηρεσίας των, δώσαντες διὰ τῆς ἐμφανιστικῆς τῶν ταύτης ἐπιβλητικότητος εἰς τὴν τελετὴν τῆς κηδείας.

Β) Ἐκφράζει τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας δημοσίως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Βασίλειον Ξανθοπούλου, διὰ τὴν εὐγενεστάτην καὶ θεάρεστον προσφοράν ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ οἰκογενειακοῦ τάφου, πρὸς ταφὴν τοῦ εἰς Κύριον ἀποδημήσαντος.

Γ) Ἐκφράζει τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας πρὸς

τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς διὰ τὴν ἀπολυτὸν τάξιν κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἐκκλησιονομοῦ καὶ τὴν θαρραλέαν καὶ μαχητικὴν ἀγωνιστικὴν προσφοράν των, δεχθέντες ἄνθρωποι νὰ συνοδεύσουν τὴν ἐκφοράν μέχρι τῆς τελευταίας κατοικίας του πελοπορήσαντες ἐπὶ μίαν ὥραν.

Δ) Ἐκφράζει ἐπίσης τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Μακεδονίας καὶ Θράκης, σπύσαντας ἀπὸ τὰ πέρατα ταῦτα νὰ συνοδεύσωσι τὸν ἐκκλησιονομὸν ἐν τῇ τελευταίαν του κατοικίαν, ἐγκαταλείψαντες τὰς ἐργασίας των, ὡς τέλειοι ἀγωνισταὶ καὶ ἀντιλήπτορες τοῦ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καθήκοντος.

Ἐν Θεοφάνει τῇ 11)21 Νοεμβρίου 1957

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἱερεὺς Στυλιανὸς Μουσαῖ

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος
Μιχ. Παυλίδης

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Θεόδ. Κυλαμάτας

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Κοινότητος τῶν Ἑνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης

Ἐπὶ τῇ ἀποδημίᾳ εἰς τὸν Ὑψιστον τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Γαβριὴλ Αἰβερην Ἀρχιμανδρίτου, Ἀραχιεραικοῦ Ἐπιτρόπου Μακεδονίας—Θράκης καὶ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ναοῦ, τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος ἀναγνωρίζον, διὰ τὸ ἀποδημήσαντα πατέρα Γαβριὴλ ἐπέδειξεν εἰς τὸν ἱερὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα αὐτοθυσίαν, μοχθήσας, ταλαιπωρηθεὶς, φέρων πάντα τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῆς ράχους αὐτοῦ, ὑποστάς ἐξορκτάς, δώξεις, χλευασμοὺς κλπ. ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος του

ΨΗΦΙΣΕΙ

1) Ἀνακηρύσσει τὸν εἰς Κύριον ἀποδημήσαντα πατέρα Γαβριὴλ Αἰβερην Πρῶτον Μεγάλον Ἀγωνιστὴν καὶ Μεγάλον εὐεργέτην.

2) Ἡ κηδεία του νὰ γίνῃ δαπάναις τῆς Κοινότητος.

3) Ν' ἀνακηρύξῃ ἡ σημαία τῆς Κοινότητος μεσίστιος ἐπὶ τριήμερον.

4) Ἀντισημαίνου ἡ Κοινότης θὰ καταθέσῃ εἰς τὸ Φιλανθρωπικὸν Ταμεῖον δρχμὰς 1000.

5) Τὸν ἐκκλησιονομὸν, μετὰ τὸν ἐφημερίον πατέρα Στυλιανόν, θὰ ἐκφωνήσῃ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Κοινότητος καὶ θὰ ἐτακολουθήσουν οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ ἀποδημήσαντος διὰ τῆς παρουσίας των.

6) Τὸ παρὸν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Θεοφάνει τῇ 9)22 Νοεμβρίου 1957

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Μιχ. Παυλίδης

Θεόδ. Κυλαμάτας

Τὰ μέλη: Γεώργ. Χατζημανουδάκης, Ἀριστ. Εὐγενίδης, Χρ. Χριστοδουλάτος, Θεόδ. Μυλωνάς, Σαμψὼν Δαβιδίδης, Παύλ. Καλογερόπουλος, Ἀθάν. Παπακωνσταντίνου, Ζαχ. Κῦριος, Δημ. Γαλατοῖανος, Κων. Δημηκαρόπουλος.

ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἡ ἔσχατη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου φέρει εἰς τὴν μνήμην μας τὴν μακαρίαν καὶ ἁγίαν μορφήν τοῦ Ποιμενάρχου ἡμῶν Χρυσοστόμου. Ἀληθῶς ἀπέθανε! καὶ ὁμως ὁ τάφος δὲν ἐξημέδνεσε τὸ ἥθη δὲν τοῦ μεγαλείου, ὥστε ἐξακολουθεῖ νὰ ἀκτινοβολῇ καὶ πέραν τοῦ τάφου καὶ νὰ διατηρῇ ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν εἰς τὰς ψυχὰς ὧν ἠετιζήσαν νὰ τὸν γνωρίσουν.

Καὶ πράγματι πῶς νὰ ἀσημονήσῃ κανεὶς τὸν λευκώτατον, καὶ κατὰ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς του καὶ κατὰ τὰς τιμὰς χιόνας τῆς κεφαλῆς του, γέροντα, ὅστις ὑπέρθε πρότυπον ὄχι μόνον Ἱεραρχοῦ ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπου;

Ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν θφροσώσιν φιλοτιμόργου υἱοῦ, καὶ διέθεσε χάριν αὐτῇ διὰ τὰ σπᾶνια πνευματικὰ προσόντα καὶ τὴν ἀδιάβλητον ἡθικὴν του.

Προσελθὼν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τοῦ 1935 ἐπολιτευθῇ μὲ συνέσιν καὶ ἀλότητι. Διεχάραξε τὰ ὅρα τῆς ἱεράς ἡμῶν ἱδεολογίας, καὶ ἀνέσκαψε τὸ βάθος αὐτῆς. Ἡ προσπάθειά του αὐτὴ δὲν ὑπῆρξεν ἀκίνδυνος. Προσέκρουσεν εἰς τὸν παθολογικὸν φανατισμὸν, εἰς τὰ ὀργανωμένα συμφέροντα, εἰς τὴν συστηματικὴν ἐμπορίαν τῆς εὐσεβείας, εἰς τὴν προδοσίαν τῶν συναδέλφων του, εἰς τὴν ἀδιανομίαν τῶν καιρῶν, καὶ ἐξῆλθε νικητὴς, καὶ προσέφερεν εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν τῆς ἀξιοποιήσεως τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ ζήλου ἐς ὃς λαοῦ, ὁ ὅστις ἀνεξήτηται τὸν ἡγέτην του καὶ τὸν ἀνεύρετο λαὸν ἐκτενέως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χρυσοστόμου Καβουρίδου.

Καὶ ὁ μέγας οὐτὸς Ἠγέτης, ἐνῶ προσῆλθε πλῆυσι, εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, ἐγκυτέλειψε τὸν κόσμον αὐτὸν ὡς πτωχὸς βιοπλαιστής. Οὕτε δγκώδεις καταθέσεις εἰς Τραπεζάς, οὔτε πλούσιοι κληρονομῶνται εἰς συγγενεῖς, οὔτε λίρες, οὔτε ἐπαυλεις. **Καὶ ἦτο Δεσπότης!**

Πολλοὶ τιμῶν τὴν μνήμην Του· ἐλάχιστοι ὁμως ἔχουν συλλάβει τὸ νόημα τοῦ ἀγῶνος του, τὴν γεαμμένην Του, τὸ πνεῦμα του...

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν Χρυσοστόμου ἀκτινοβολῇ καὶ θὰ ἀντινοβολῇ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, εἰδικώτερον δὲ εἰς τὸ πλήρωμα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Φλωρίνης ἐδυσιάζθη! ἔμεινε συνεπὴς εἰς τὰς ἀρχάς του, διεκήρυξεν, ὅτι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, προσέφερε καὶ δὲν

ἐξεμεταλλεύθη, ἠγάπησεν, ἐπέδειξεν ἁγίαν καὶ οὐρανόφρονα ταπεινοφροσύνην.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν τὸν ἐνθυμούμεθα; Βαρεῖα εὐθύνη ἐπεκάθισεν εἰς τοὺς ὤμους ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι αὐτὴν τὴν στιγμὴν συνεχίζουν τὴν πνευματικὴν του πορείαν.

Τι θὰ γίνη; Εἶναι δύσκολον αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ διαγνώσωμεν τὸ μέλλον· εἶναι εὐχολὸν διὰ καὶ ἐπιβλαβὴ μὲν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχήν τῶν συνεχιζόντων τὸ ἔργον του, νὰ προσέξουν, διότι ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαγιάται ἡ ἢ ἀσφαλὴς πορεία ἡ τὸ τραγικὸν ναυάγιον.

Τίποτε ἄλλο!!

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΑΡΑΤΟΥ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ

Ὑπάρχουσι βεβαίως πολλοί, καὶ εἰς πολλὰ μέρη Ὁργανώσεις διάφοροι σκοπὸν ἔχουσαι τὴν καταπολέμησιν καὶ ἐξάλειψιν ἐκ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας τῆς ἐπαράτου βλασφημίας. μιᾶς δηλαδὴ συνηθείας ὄχι ἀπλῶς κακῆς, ὄχι μόνον σατανικῆς, ἀλλὰ συνηθείας ἀσεβεστάτης καὶ ἀντιχριστιανικῆς. συνηθείας εἰς τὴν ὁποίαν παρασύρονται καὶ ὑποπίπτουσι καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν θεωρουμένων ὡς εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, πλὴν βλασφημούντων ἀυστόλως καὶ ἀθεοφόβως τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῶν Ἀγίων ὄλων καὶ παντὸς Θεοῦ, ἱεροῦ καὶ οἰοῦ τῆς ἁγίας Πίστεως ἡμῶν.

Μία ἐκ τῶν Θεοφιλῶν, ὡς ἄνω, Ὁργανώσεων εἶναι καὶ ὁ «Χριστιανικὸς Ὀμιλος Μεσολογίου» προεδρευόμενος ὑφ' ἐνὸς εὐσεβεστάτου καὶ ἀρίστου ἀνωτέρου Ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. τοῦ κ. Πέτρου Μιλιτοπούλου, ὅστις «Ὀμιλος» ἐκτὸς τῆς ὅλης ἄλλης δράσεώς του, ἐξέδωκε κυκλοφορήσας εὐρύτατα ἀντίτυπα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ βλασφημοὶ εἶναι ὁ ὑπόκομος ποὺ ζῇ χωρὶς Θεοῦ» διὰ τῶν ὁποίων μετ' ἀποδείξεων, μαρτυριῶν καὶ παραδειγμάτων καυτηριάζει τοὺς ἀσεβῶς βλασφημοῦντας τὰ θεῖα, καὶ ἀποδεικνύει ὁποίας τιμωρίας ἐδέξαντο οἱ βλάσφημοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὅπο τε τῶν θείων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων Νόμων· καὶ πῶς οἱ εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι Ἀυτοκράτορες ἐπέβαλλον εἰς τοὺς βλασφήμους τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου καὶ μάλιστα διὰ τοῦ πλέον σκληροτέρου τρόπου.

Καὶ τονίζει ὀρθότατα ὁ «Χριστιανικὸς Ὀμιλος» λέγων «οἱ βλάσφημοι εἶναι χειρότεροι καὶ αὐτοῦ τοῦ διωβόλου, ὁ ὁποῖος δὲν τολμᾷ οὔτε νὰ ἀναφῇ ὅτι ἀπλῶς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ». Καὶ τοῦτο εἶναι βέβαιον ἀποδεικνυόμενον καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν μακάριον καὶ δίκαιον Ἰωβ ἱστορίας, καὶ ἐκ τῆς Καθολικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἰούδα λέγοντος περὶ τῶν βλασφημῶν «ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν: Ἐπιτιμήσαισι Κύριος οὗτοι δὲ (οἱ βλάσφημοι) ὅσα μὲν οὐκ οἶδας, βλασφημοῦ-

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν προσεχῇ Παρασκευὴν ἔσται τὸ Ἅγιον Ἀποστόλου Ἀνδρέου πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸ Περιστεριον Ἀθηνῶν, Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ Μέγας ἑσπερινός· τὴν δὲ πρωτὰν ἡ Θ. Λειτουργία μετ' ὀρτοκλίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν νὰ συνεορτάσωσι, δύνανται νὰ μεταβῶσι μὲ τὰ λεωφορεῖα Περιστερίου. Ἀφῆτη ρία παρὰ τὴν ὁδὸν Ζήνωνος, Ὁμοιοία. Σαίς εἰς τὴν ὁμοίαν θὰ καταβῶσιν εἰς Περιστεριον «Ἅγιοι Ταξιάρχαι».

σιν.... Οὐαὶ αὐτοῖς» (Κεφ. Α'. 9—11).

Συγχάρομεν ἀπὸ καρδίας τοὺς ἀπαρτίζοντας τὸν διαληφθέντα «Χριστιανικὸν Ὅμιλον» διὰ τὴν λαμπρὰν αὐτῶν ἐργασίαν, καὶ ὑποῦμεν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν τὴν φωνὴν πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις ἐναντίον τῆς θεοκαταράτου αὐτῆς βλασφημίας, καταστάσης πλέον «μόδας» δυστυχῶς καὶ προφερομένης ἀσυνειδήτως ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὑπὸ μικρῶν καὶ μεγάλων, ὑπὸ ἀγραμμάτων καὶ ἐγγραμμάτων, ὑπὸ πολιτῶν καὶ στρατιωτικῶν καὶ ὑπὸ κληρικῶν δυστυχῶς ἀκόμῃ. Διότι ἠκούσθησαν καὶ ἐκ στομάτων κληρικῶν ἐξερχόμεναι βλασφημίαι (φεῦ τοῦ κακοῦ!). Καὶ ἐνῶ ὑπάρχουσι Νόμοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἐπιβάλλοντες ποινὰς καὶ τιμωροῦντες τοὺς βλασφήμους, ἡ δὲν ἐφαρμόζονται οὗτοι καθόλου, ἡ ἐφαρμόζονται παρ' ὀλίγων. Καὶ τοιοῦτο διατί; Διότι καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐποπτῶν καὶ ὑποχρέων πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων, βλασφημοῦσι καὶ αὐτοὶ!!!

Καὶ νὰ βλασφημοῦσι τὸν Θεὸν καὶ τὰ θεῖα οἱ ἄπιστοι καὶ ἀσεβεῖς, ἴσως τοῦτο εἶναι κάπως ἀνεκτὸν καὶ ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζουσι καὶ ἐνεκα' τούτου βλασφημοῦσι, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀκούοντας τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκον, ὅτι «ὁ δὲ μὴ γινούς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας» (Λουκ. ΙΒ' 48), ἔχοντας δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ τοῦ προφητάνακτος Δαβὶδ λεγόμενον ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ «εἰ ὁ ἐχθρὸς ὠνεΐδισέ με, ὑπήνεγκα ἄν». Ἀλλὰ νὰ βλασφημῶσι τὸν Θεόν καὶ τὰ θεῖα ἄνθρωποι λεγόμενοι χριστιανοί, φέροντες χριστιανικά ὀνόματα καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον, εἶναι τὸ λεγόμενον «ἄνω ποταμῶν» καὶ νὰ εἶναι οὗτοι ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων διεδικουῦντες τὸν τίτλον τοῦ «μεμορφωμένου» καὶ «διδασκόμενου»!

Οὗτοι οὔτε τὸν Θεὸν φοβοῦμενοι, οὔτε τὸν διάβολον, ὅστις ἀσφαλῶς θὰ τοὺς πάρῃ ἐὰν ἀμετανοήτως ἀποθάνωσιν, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντρεπόμενοι, βλασφημοῦσι, γινόμενοι χειρότεροι καὶ αὐτοῦ τοῦ διαβόλου, ὡς ἐλέχθη καὶ ἀνωτέρω· διότι ὁ διάβολος ὄχι μόνον δὲν τολμᾷ νὰ βλασφημήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν λέξιν «βλασφημία» καθὼς ἀναφέρεται εἰς τὴν Βίβλον τοῦ Ἰωβ, ἐν Κεφαλαίῳ Β'. Στίχ. 3 ἐνθα φέρεται λέγων πρὸς τὸν Θεὸν ὁ διάβολος.... *εἰ μὴν εἰς προσωπὸν σε εὐλόγησει*.

Ἀλλὰ καὶ οἱ συκοφαντοῦντες τὸν δίκαιον Ναβουθαί πρὸς τὸν Βασιλέα Ἀχαάβ ἔλεγον «*Ἡ δόλγη-κεν*» (ἀντὶ νὰ εἴπωσιν ἐβλασφήμησε) *Θεὸν καὶ Βασιλέα*....

Ὅταν λοιπὸν οὔτε αὐτὸς ὁ διάβολος, δὲν τολμᾷ καὶ νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα «βλασφημία» πῶς δὲν εἶναι χειρότεροι αὐτοῦ οἱ ἀναφανδὸν βλασφημοῦντες τὸν Θεόν καὶ πᾶν ἱερὸν τῆς ἀγίας Πίστεως ἡμῶν;

Διὰ δὲ τοὺς παραδίδοντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν εἰς τὸν.... ὅξω ἅπ' ἐδῶ καὶ ἀμνημόνευτον, καὶ λέγοντας «*νὰ τὸν πάρ ὁ...*» λέγει κάποιος τῶν διδασκάλων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τὰ ἑξῆς;

«Ὡ τῆς ἀγνωσίας σου ἄνθρωπε! Ποίαν ἐξουσίαν ἔχεις σὺ καὶ παραδίδεις τὸν ἀδελφόν σου εἰς τὸν πονηρόν; Μήπως ἠγόρασες αὐτόν; Ὁ Κύριος ἔχυσε τὸ ἄχραντον αὐτοῦ καὶ πολύτιμον αἷμα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸ πλάσμα Του—τὸν

ἄνθρωπον—ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου, καὶ σὺ παραδίδεις αὐτὸν πάλιν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ; Καὶ νομίζεις ὅτι ἔκτεινον (τὸν ὁποῖον σὺ παραδίδεις εἰς τὸν διάβολον) λαμβάνει; Ὁ διάβολος δηλαδή, ἐσένα λαμβάνει καὶ κληρονομᾷ ταλαίπωρε καὶ φρενολήπτε βλάσφημε».

Ἐφ' ὅσον ὅμως εἴτε ἐξ ἀγνοίας, ἀγνωσίας καὶ κακῆς συνηθείας, ἢ ἐξ ἀσυνειδήσιας καὶ ἀσεβείας κινούμενοι βλασφημοῦσιν ὅπωςδήποτε τὰ ἀχάριστα αὐτὰ πλάσματα. Θὰ ἔπρεπε αἱ διάφοροι Ἀρχὲ τοῦ θεωρουμένου ὁρθοδόξου χριστιανικοῦ ἡμῶν Κράτους νὰ ἐπιβάλωσι τοὺς κειμένους κατὰ τῶν βλασφημῶν νόμους.

Ἡ ΣΤΗΛΙΤΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑ ΛΑΤΙΝΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν φέρονται προφανῶς, ὅτι αὐτοὶ οἱ Δουτικοὶ ἐπίτηδες ζητοῦσι τὰς καινοτομίας καὶ εἰς τὰ τῆς πίστεως, καθὼς συχνὰ καινοτομοῦσι καὶ εἰς τὰ φορέματά των, καὶ εἰς τὰ ἥθη των, ὥσάν νὰ ἐδυσσευστοῦντο καθόλου εἰς τὰ παλαιά, καὶ ὥσάν νὰ ἤθελαν νὰ ἀντινομοθετήσωσιν οἱ τολμηροὶ καὶ εἰς τὰς νομοθεσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Ποῖν ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἄφησαν αὐτοὶ ἀνενόητον; Ποῖον ἀσάλευτον; Ποῖον ἀμετακίνητον; Ἐξ ἀρχῆς ποῖαν ἐξουσίαν οἱ Ἀρχιερεῖς εἶχον; δὲν εἶχον μόνην τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πνεύματος; Ναι· ἀλλὰ τώρα ἀπὸ πολλοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς αὐτῶν συνάπτουσι τὸ πνεῦμα μὲ τὸν κόσμον, τὸ ἐκκλησιαστικὸν μὲ τὸ πολιτικόν,... Ἐπίσκοποι οἱ αὐτοὶ, καὶ Βασιλεῖς καὶ Δυνασταί. Κρατοῦσι μὲ τὸ ἓνα χεῖρ τὴν ποιμαντικὴν ράβδον καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ σπαθί, καὶ σύμμικτοί τινες καὶ τρατώδεις ἱπποκένταυροι καὶ τραγέλαφοι γινόμενοι ἀμφότερα, εἶναι κυρίως οὐδέν.

Ἀλλὰ τί ἄφησαν οἱ Δουτικοὶ ἀκαινοτόμητον;

Οἱ Ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ Κανόνες ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς κοσμικοὺς ἱερεῖς νὰ εἶναι ἄνδρες νόμιμοι μᾶς γυναικός, καὶ αὐτοὶ (οἱ Πάπαι) ἀπηγόρευσαν τὸν γάμον τῶν κοσμικῶν ἱερέων, ὥσπερ καὶ τῶν μοναχῶν.

Οἱ νόμοι κωλύουσι τοῦ ἱερατεῖος δόσους περιπέσωσιν εἰς φόνον καὶ εἰς σαρκικὸν ἁμάρτημα, καὶ αὐτοὶ τοὺς συγχωροῦσι.

Δι' εὐταξίαν καὶ σεμνοτάπειαν ἐπεκράτησεν ἔθος ἐπαιντόν, ὅπως οἱ ἐκκλησιαστικοὶ (οἱ κληρικοὶ δηλαδὴ) τρέφωσι καὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κόμην καὶ τοῦ προσώπου τὸν πώγωνα, ὡς ἱερεῖς τὸ ὅτιν δὲ θεῖος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἱερὸν κόσμον ὠνόμασε καὶ αὐτοὶ (οἱ Πάπαι) καὶ ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς ἔξοριζουσιν ὁμοῦ μὲ αὐτὰ (τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα δηλαδὴ) καὶ τὸν μούστακα!! Καὶ παριστάνουσιν οὕτως εἰς ἡμᾶς τὴν κεφαλὴν τῆς Λατινικῆς ἐκκλησίας ἐξουρεσμένην.

Ἡ παράδοσις ἡ ἀρχαία τῆς ἐκκλησίας διορίζει νὰ μὴ χειροτονῇ ἐπίσκοπος ἐν μᾶς λειτουργίᾳ περικοπέντων ἱερεῖς παρὰ ἓνα καὶ μόνον, καὶ αὐτοὶ χειροτονοῦσιν ἅμα καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ πάντες καὶ δὲ καὶ ἡ καὶ πλείονας. Ἡ παράδοσις οἰκοδομεῖ τὰς

ἐκκλησίας τετραμμένες πρὸς ἀνατολὰς, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος διορίζει νὰ ἐπιστρέψωμεν προσευχόμενοι, οἵοντι ἄφ' ὧντες πρὸς τὴν ἀρχαίαν Πατρίδα (τὸν Παράδεισον) ἀφ' ἧς ἐξέπεσαμεν καὶ αὐτοὶ τοῦ, ναοὺς των τρέπουσιν ἀδιαφόρως κατὰ πᾶν μέρος.

Ἡ παράδοσις συγχωρεῖ εἰς ἓν θυσιαστήριον μιᾷ ἐκκλησίᾳ μία καὶ μόνη καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ προσφέρηται ἀναίμακτος θυσία, καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ναοὺς των ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ θυσιαστηρίῳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτελοῦσι πολλὰς λειτουργίας. Εἰκόνας παρεδοθημεν νὰ σεβώμεθα γεγραμμένας (ζωγραφιστάς), καὶ αὐτοὶ προσκυνοῦσι γλυπτὰ εἰδωλα.

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν Παρθένον προεπόντως ἡμεῖς ζωγραφούμεν αἰδέοιμον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐνδεδυμένην μὲ σεμνὰ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος, ἱμάτια, καὶ αὐτοὶ (οἱ Δυτικοὶ Παπασταί) ἰδρύνοντες εἰς τύπον Αὐτῆς, ἀνατοχύνον ἄγαλμα τῆς ψιμυυθίζουσι (χρωματίζουσι) τὸ πρόσωπον, τῆς τημελοῦσι μὲ δακτυλοειδεῖς ἀσέμνους ἔλικας τῶν τριχῶν τοὺς πλοκάμους, κρημῶσι τρουπῶντες εἰς τὰ αὐτὰ της πολύτιμα ἐνώτια, ἐξηριτῶν εἰς τὸν τράχηλόν της χρυσοῦν καὶ λιθοκόλλητον περιδέλαιον, τὴν ἐνδύουσι μὲ φορέματα ἄτακτα καὶ ἀσεμνα οἷα εἰς τοὺς εὐρηπαίους ὁ περὶ τὸν γυναικεῖον ἱλατισμὸν συχνὸς νεωτερισμὸς ἐφευρίσκει, μὲ τὰ ὁποῖα ὅχι εὐπρεπῶς καλλωπίζονται καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν, καὶ πρὸς ζωνώνοντες, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, μὲ τὸν κερτὸν (ζωνάρι) τῶν σωματικῶν χιρῶν τὴν ἄμωμον καὶ ὑπερήφανον Μητέρα τοῦ Θεοῦ, παρισταίνουσιν ὡς εἰκόνα τῆς Παρθένου!!

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΕΚ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΩΦΕΛΕΙΑ

Ἀναφέρεται εἰς τὰς Ἱστορίας, ὅτι: Κιτὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀυτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἦτο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀνθρώπος τις εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος ἔχων καὶ υἱὸν μονογενῆ. Οὗτος πλούσιος ὢν κατὰ τὴν νεότητά του, ἐπτόχευσε κατὰ τοσοῦτον εἰς τὸ γῆρας, ὥστε καὶ αὐτοῦ τοῦ καθημερινοῦ ἄρτου νὰ στεοῇται, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἀπεφάσισε νὰ πωλήσῃ τὸν υἱὸν του διὰ νὰ συντηρηθῇ. Ἐκάλεσε λοιπὸν τοῦτον ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

«Τέκνον μου, θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμῃς ἓνα θέλημα, διὰ νὰ ζήσω καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς εἰς τὸ γῆράς μου, καὶ οὐ πάλιν, διὰ τὴν ὑπακοήν σου, νὰ ἀξιώθῃς τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος. Νὰ δεχθῇς νὰ σὲ πωλήσω ὡς σκλάβον μου (ἀγορασμένον δούλον) διὰ νὰ συντηρηθῶ καὶ ὁ ἐλεῆμων Θεός, διὰ τὴν καλωσύνην σου αὐτῇ, θὰ σοῦ δώσῃ πλοῦτον ἀπειρον εἰς τὴν παροῖσαν ζωὴν, καὶ θέλει ἀνιπαύσῃ καὶ τὴν ψυχὴν σου εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Νὰ φυλάξῃς δὲ εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν καὶ μίαν ἐντολήν μου: Ὅτι ὑπηρεσίαν καὶ ἂν ἔχῃς, νὰ πηγαίνῃς πρότερον εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ὅταν εἶναι καιρὸς καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας πήγαινε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου. Ἐχὲς δὲ καὶ εἰς τὴν Παναγίαν πολλὴν εὐλάβειαν».

Ταῦτα ἀκούσας ὁ νέος, εἶπεν: «Ὡς θέλεις Πάτερ μου ποιήσων».

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ πατὴρ Ἰουλιανὸς ἐπώλησε τὸν υἱὸν του Θεοφίλου εἰς ἓνα μέγαν ἄρχοντα τοῦ Παλατίου ὀνόματι Κωνσταντίνον, ὅστις ἄρχων ἡγάγησε πολὺ τὸν νέον διὰ τὴν πολλὴν ὑπακοήν, ταπεινώσιν, σωφροσύνην, τὰς γνώσεις καὶ λοιτὰς ἀρετὰς του, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἔλεγε αὐτὸν πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του. Πλὴν ὁ ἄρχων οὗτος εἶχε γυναῖκα κακότερον, εἰδούσης ἄλλης Αἰγυπτίας γυναικὸς τοῦ Πετιφροῦ.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξελθὼν τῆς οἰκίας του ὁ ἄρχων ἔνα μεταβῇ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἔχων συνοδοῦντα καὶ τὸν νέον Θεοφίλου, καὶ λησμονήσας εἰς τὴν οἰκίαν τὸν χροτοφύλακά του μετὰ τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ἀπέστειλε τὸν νέον διὰ νὰ μεταφέρει αὐτόν· οὗτος δὲ εἰσελθὼν ἐσπευσμένως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ παραλαβὼν τὸν χροτοφύλακα, ἀνεχώρησεν ἐπιστρέφων δρομῶς. Κατ' ἐκείνην ὁμοῦ τὴν ὥραν ἡ κυρία αὐτοῦ (ἡ σύζυγος τοῦ ἄρχοντος) ἡσυχμῶναι μεθ' ἑνὸς τῶν δούλων της καὶ ὑποπτευθεῖσα, ὅτι ὁ νέος Θεοφίλος ἐνδεχομένως ἤθελε φανερώσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν μουσάραν πρᾶξιν, ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισεν ἵνα συκοφαντήσῃ τοῦτον, καὶ παραστήσῃ ὡς δράστην τῆς πράξεως ταύτης.

Ὅθεν ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ ἄρχοντος ἐκ τῶν Ἀνακτόρων, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ τὴν ὑπόθεσιν καθὼς ἐμελέτησεν αὐτὴν συκοφαντικῶς, προσθέσασα, ὅτι: ἔάν ὁ κακότερος καὶ αἰσχροὺς αὐτὸς δούλος δὲν ἀποκεφαλίσθῃ, αὐτὴ θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν συζυγικὴν στέγην, καὶ λαμβάνουσα τὴν προῖκά της θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς γονεῖς της· ἐκάλεσε δὲ καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς μαρτυρίαν καὶ ββίωσιν τῶν δούλων ἑαυτῆς, τὸν δούλον ἐκείνον ὅστις ἦτο πράγματι δράστης καὶ ἐνοχὸς τῆς μουσαρᾶς πράξεως.

Ταῦτα ἀκούσας καὶ πιστεύσας ὡς ἠληθὴ ὁ Ἄρχων, ἐθυμώθη λίαν· ὅθεν καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἀποκεφάλισιν τοῦ ἀνευθύνου. Συνεννοηθεὶς λοιπὸν μετὰ τοῦ Ἐπαρχου καὶ τῶν ἀρμοδίων δικαστῶν τῆς πόλεως, καὶ ἀποφασισθεὶς τῇ κατατομήσει τοῦ ἀθώου Θεοφίλου, ἀπέστειλε τοῦτον ὁ ἄρχων τὴν ἐπομένην πρὸς τὸν Ἐπαρχον, ὅστις εἶχε διατάξει τὸν δῆμιον, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμος, καὶ ἄμα εἰσελθὼν ὁ δούλος τοῦ ἄρχοντος Κωνσταντίνου, εὐθὺς νὰ ἀποκεφαλίσῃ αὐτόν.

(Συνεχίζεται)

ΙΕΡΟΝ ΠΗΔΑΛΙΟΝ

Απαραίτητον διὰ πάντα Χριστιανὸν
Πλῦτιμος Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας

Ἐξεδόθη εἰς πολυτελεσιτάτην
Ἐκδόσιν.

ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «ΑΣΤΗΡ»
τῶν ἀδελφῶν Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου
(Λυκούργου 10) Ἀθῆναι.

Τμὴ προσιτὴ δι' ὅλους.

Εὐκαιρία μοναδική.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γινώσκιν τῶν ἐκασταχοῦ Ἀδελφῶν ἡμῶν, ὅτι: Ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγωνά Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἰδρύθη ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς, Σχολή Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς, τῆς ὁποίας τὰ μαθήματα θά ἀρχίσωσιν ἀπὸ τῆς 4ης τοῦ προσεχικοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου (κατὰ τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικὸν Ἐκρητολόγιον) ἡμέρας καθ' ἣν, συμπληρῇ καὶ ἡ ἱερὰ Μνήμη τοῦ Ἐξάρχου ὡν Ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν καὶ κρατιστοῦ Ἐκκλησ. Ὑμνογράφου Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἡ παράδοσις τῶν μαθημάτων γενήσεται ὑπὸ εἰδικῶν μουσικῶν δασκάλου ἑκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν καὶ ὥραν 7-8 π.μ. ἐν τοῖς γραφείοις ὁδὸς Νίκης 33. Διὰ πάντων δὲ ἐν ᾠροκειμένῳ σχετικῇ πληροφάνῃ οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται καθ' ἑκάστην νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ εἰδικῶς πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἱερομόναχον Γρηγόριον Παπαβλάχον.

Ἐπίσης, εἰδοποιοῦνται πάντες οἱ ἑνταῦθα καὶ τοῖς Παιαρτήμασιν ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ ὅτι: ἡ ἐκτόπισις τῶν ἡμεροδαικτῶν τοῖχων καὶ ἰσότης συνετελέσθη καὶ ἤρξατο ἡ διάθεσις αὐτῶν πρὸς 2 δραχμὰς μὲν οἱ τῆς τοῖπης καὶ πρὸς 7 δραχμὰς οἱ τοῦ τοίχου. Ἐπομένως ὅσοι δὲν ἔχουσιν δώσει τὰς παραγγελίας αὐτῶν, δεόν νὰ σπεύσωσι πρὸ τῆς ἐξαντήσεως, ὅτι ἐξαισιώδῃ περιωρισμένος ἀριθμὸς, ἀποστέλλοντες σὺν τῇ παραγγελίᾳ καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, εἰ δυνατόν διότι ἀντιμετωπίζει πολλὰς οικονομικὰς δυσχερείας ὁ Ἱερὸς ἡμῶν ἀγων.

**Ἐκ τῶν Γραφείων
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.**

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Θεολόγος κ. Σταύρος Καραμήτσος μετέβη εἰς τὸ Παράρτημα Κορίνθου καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν περικαλὴ Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος περὶ ἀγάπης καὶ ὁμονοίας. Ἐπ' ἐκκοιρίᾳ ἐρρυθμίσθησαν ὠριμένα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἡνῶλουν τὸ ὄρατον καὶ λαμπρὸν Παράρτημα καὶ ἐθρᾶ βευσεν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη. Ἀνέκει: ἑπαινος εἰς ὅλους τοῦ καλοῦ καὶ τιμῆς ἀγωνιστοῦ τῆς Κορίνθου. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη πλουσία τράπεζα καὶ ἡγέρθησαν προποδῆς ὑπὲρ τῆς κατιοχύσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Ἀποστέλλομεν τοὺς ἀγωνιστικοὺς μας χαιρετισμοὺς καὶ εὐχόμεθα εὐδοσίαν τοῦ Παρρητήματος.

Ἐκ παραδρομῆς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 271 φύλλον τῆς «Φωνῆς» δὲν ἀνεγράφη κατὰ τὴν τέλει τοῦ μηνιμοσόνου ὑπὲρ τῆς Ἀναπαύσεως τοῦ Ποιμενάρχου ἡμῶν κ. Χρυσοστόμου τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ κ. Παναγιώτη Εὐλογημένου.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνακτίον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πάν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, δεόν νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετρεώριον Καλοσηκάρην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33 ΑΘΗΝΑΣ

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος

Με βαθεῖαν θείῃν ἐπληροφορήθη ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὸν θάνατον τοῦ ἐπικτατοῦ γόνου τοῦ Βασιλικῶ ἡμῶν οἴκου Πρίγκηπος Γεωργίου. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἀδράς Ἑλληνικῆς μορφῆς, ἡ ὁποία ἠγαλῶθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἑθνοῦ. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσῃ.

«Τὰ ἔλκη»

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθη κύριον ἄρθρον εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία» (Κυριακὴ 24 11 57). Το ἄρθρον αὐτὸ ἀποτελεῖ ἰσχυρόν καὶ ἐπαίσχυντον κόλαφον κατὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀνέχεται τὴν ἀνῆθικον συμπεριφορὰν καὶ διαγωγὴν μερικῶν κληρικῶν ἐπίθεσασιν τῆς ἐκπολιτιστικῆς ἐργασίας καὶ καταπτώσει τοῦ θερησκευτικοῦ συναίσθηματος. Εἶναι καιρὸς νὰ δοθῇ μεγίστη προσοχὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς καὶ κατὰ Χρυστὸν ζωῆς τοῦ Κλήρου. Ἡδὲν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ κληρικοὶ θὰ εἶναι ὡς λαῖκοι, καὶ οἱ λαῖκοι ὡς δαιμονες. Ἐξέλειπεν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ. Πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀποστολικὴν ἀριότητα καὶ τὴν αὐστηρότητα τῶν Πατέρων.

Σύσκεψις τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων

Προσκλησὶς τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἀνῆλθον εἰς τὰ Γραφεῖα οἱ Ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ συνεσκέφθησαν μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Αἰώνια ἡ μνήμη

Ἀναπαύσῃ ἐν Κυρίῳ εἰς Θεσσαλονίκην ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Γαβριὴλ Διβερης. Περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς κηδείας αὐτοῦ γράφομεν εἰς ἑτέραν σελίδα. Ἐπρόκειτο περὶ ἐναρέτου καὶ δραστήριον Κληρικῶν, προσετηκόντος πολυτίμου ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ἱερόν ἡμῶν Ἀγώνος. Αἰώνια αὐτοῦ ἡ μνήμη

«Ὁρθόδοξα Νεῖατα»

Ἐνυκλοφόρησεν εἰς πολυτελεστάτην ἔκδοσιν τὸ ἐκλεκτὸν περιοδικὸν «Ὁρθόδοξα Νεῖατα», μηνὸς Ὀκτωβρίου. Πέρεται περὶ πολυτίμου φίλου τῆς νεανικῆς καὶ παιδικῆς ἡλικίας.

Συγκέντρωσις μελῶν «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Ἐκδοσὴν Τετάρτην ἀπόγευμα συγκεντρώνονται εἰς τὰ Γραφεῖα (Νίκης 33) αἱ κυρίαι καὶ θεοποιινδῆς τῆς θερησκευτικῆς ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Πρὸς αὐτὰς γίνεται εἰδικὴ ὁμιλία. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν δύνανται νὰ προσέρχωνται.

Τοῦλάχιστον τὸ αὐτὸ μέτρον

Εἰς τὴν καθημερινὴν ἐφημερίδα «Βῆμα» τῆς παραλθοῦσης ἑβδομαδος ἐδημοσιεύθη, ὅτι:

Συνελέγηθη καὶ παρεπέμφθη εἰς δίκην ὁ Γ. Περιδικὴς διότι ἐξέβρισε τὰς Δικαστικὰς Ἀρχάς καὶ τὸν Βασιλέα.

Καλῶς συνελέγηθη καὶ καλῶς παρεπέμφθη εἰς δίκην ὁ ἀνωτέρω Γ. Περιδικὴς καὶ πρέπει νὰ καταδικασθῇ διότι παρεβή ζητὴν ἐντὶ τὴν τοῦ Ἀποσόλου Πέτρου λεγόντος ἐόν Βασιλεῖα τιμᾶται (Α' Πειρ. β' 17).

Θὰ ἡ-ὁ ὅμως ἐπίσης καλόν, καὶ ἴσως καλλίτερον, εἰάν ἐφημερῶς τὸ αὐτὸ μέτρον καὶ συλλογισθῶμεν νὰ παραπειστοντο ἀμέσως εἰς δίκην καὶ οἱ βλασημοῦντες τὸν Θεόν καὶ τὰ Θεὰ καὶ ἱερὰ τῆς ἁγίας Πιστεως ἡμῶν. Διότι ἐάν ἐδῶ πρόκειται περὶ τοῦ ἐπιγεῖου Βασιλείας, εἰκεὶ πρόκειται περὶ τοῦ Βασιλείας τῶν Βασιλευσάντων, τοῦ Βασιλείας τῶν Ἀγγέλων καὶ ἀλάσης τῆς κτίσεως. Εἶναι δὲ εὐνόητος ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ αἰῶς καὶ τοῦ ἄλλου Βασιλείας.